

Moja arkadia

arkadia
mi się myśli

całe chmary pegazów
stracają ze swych skrzydeł
promienie świeżego słońca –
ziarnko po ziarnku

niebo ze śmiechu
płaczące manną
tęcze pachnące miodem
i niagary mleka

ty i ja nadzy
pod drzewem
którego owoce jeść
wolno

wkoło zwierzęta
i jeszcze zaspany bóg
w hamaku własnej brody
pięknem piękno zapijający

już klucz białych
kruków spieszy nad nami
otworzyć bramy po wieczność

/Z tomu: Wpół do wiersza, Pelplin 2008/

Na moście w Tleniu

wieczorny przelot rzeki od skrzydłami mostu
w karminy się dochwiewa nocturno błękitu
kołysanka dla chwili po sen w wodzie skrytej
niekończącej się nigdy jak prostota ostów

smyczkiem mojego czasu po samą rękojeść
zgrywam się z kwiatostanem ostatnich płomieni
czujemy się do szpiku jest niebo brak ziemi
kosmosy się zdarzają srebrzystym spokojem

/Z tomu: Wpół do wiersza, Pelplin 2008/

Landszaft

Szymonowi – Bratu

idziemy lasem pomiędzy domem a symbolem
iglaste cienie drzew sugerują patrzenie w lewo
to stamtąd zawyje ciemność i puste brzuchy wilków
gdy z żyłastych gałęzi zmierzchniwie spełźnie rdza

pod żadnym pozorem nie można dać się złapać
cóż z tego że wiosna walczy z szalikiem o miejsce na naszym karku
kiedy żelazny język mgły wciąż jeszcze kąsa w nagie dłonie

nie byliśmy gotowi na cholerną biedę

bez liścia nad głową słuchamy jak niebo potyka się o dachy
czasem jesteśmy skłonni wierzyć że ciepły komin woła w naszą stronę

daleko po prawej może i się coś świeci lecz o ile mamy kieszenie
to zaledwie wypchane przedwczorajszym deszczem
po prostu nie stać nas na kamyki wróżące drogę powrotną

/z tomu: Nie polecam nas bogom, Starogard Gdański 2010/

Wysnute z dymu i płomieni

języki naszego dnia skwierczały już niskopiennie
pod czarną tarczą domu kiedy otworzyliśmy
ogień w miękkim kominie powietrza i snuliśmy
co nieco na przyszłość dostrzegalną jak dym

żaby z pobliskich taflı płały nam uszy jak gwiazdy
na niebie płaają ciemność i wierzą że jest w tym filozofia
że każdy z kotów ma swą boską drogę – przed siebie – donikąd

a koty były przy nas
nieruchome i wierne jak ciepło które nie każe jeść
i pozwala nie spać pomimo bezgłosu i cieńniki powiek

zanik poczucia mroku wygasł dopiero w świetle późnej pełni
która rozeszła się po kościach zasianych w ziemi przez ślepawe psy
i zbiegła się z głosem naszych matek że chyba już czas

nazajutrz
też będziemy dziećmi ale nasze ubrania
już zmieniły woń na identyczną sobie –

*czy to dym – ktoś zapyta – nie
to nasza przyszłość*

/z tomu: Nie polecam nas bogom, Starogard Gdański 2010/

Z potrzeby domu

*„w ostatnim śnie cierpienia
jest dom rzeźbiony w słońcu”*

Krzysztof Kamil Baczyński

poszukamy się
wzdłuż kieszeni jak po kropli poddasza
w której zachowamy skarby gdy nastąpi kurz

ale najpierw
spojrzymy w dziury dalekie od ideału i zgubimy
ręsy na brzegu pościelisk zanurzonych w światła

światła są
zupełnie jak do ściany przyłoż mienią się
rozmowami które dopiero wschodzą i z każdym krokiem
skrzypią jak stopnie w doskonaleniu wierszy
o dywanach z połamanymi skrzydłami

tylko w nich
możemy mieć pewność że żaden groch nie wpadnie
w twarde oczy tapet a nasze języki staną się
bardziej drewniane od podłóg mebli i sufitu pod którego
sękami jest ogniskowo i dobrze

tylko tam nasze cienie
surowe jak początek marca
powoli bardzo powoli coś tam sobie rzeźbią

/z tomu: Nie polecam nas bogom, Starogard Gdański 2010/

Echo baśni

nie alicja lecz anna nie z krainy a szkła
i nie z czarów bo z prawdy której blisko do lustra
wiarygodna jak rzeża w której kocha się ła
nim pokona policzek żeby schować się w ustach

by zamilknąć na chwilę i nie płoszyć tych chwil
między jednym a drugim rzutem oka jak kamień
na to co się wydarzy ile kto straci bil
w czarne dziury co patrzą jak odbicie się łamie

w dwie nieszczęsne powieki które więżą ten wzrok
co spoglądał na światy i poprawiał makijaż
zanim się zdecydował który lepszy jest bok
żeby sen o dziewczynce mógł po prostu nie sprzyjać

/z tomu: Nie polecam nas bogom, Starogard Gdański 2010/

Epicentrum

*„na końcu oślepiło słońce
od mojego wpatrywania się w twoje oczy”
Jerzy Fryckowski*

w ostatniej miłości
towarzyszyły nam ciche wróble
i pióra które wyłupiliśmy starym archaniołom

(miękkie druciki twoich włosów
obsiadłem pocałunkami jak deszczem
i kropla w kroplę porównywałem nasze dłonie
zwinęte w mokry koczek kosmykami palców)

mówiłaś
że lipiec jest już niedaleko
i wtedy oboje będziemy na tyle dorośli
by wreszcie przestać się czerwienić od nadmiaru rąk
z uporem wsuwanych pod ubranie jak spojrzenia pod rzęsy

dookoła
pachniało skwierczeniem
słońce potknęło się o las i z lasu
bardzo dyskretnie przylgnął do nas księżyc

ziemia
na której leżeliśmy
przemarzała na głębokość kości
zakopywanych w niej przez twoje zwierzęta
ale zupełnie nam to nie przeszkadzało

leżeliśmy cicho
o krok od pęknięcia świata

/z tomu: Nie polecam nas bogom, Starogard Gdański 2010/

Zakątki

„Tak się w tym zakątku
zaprzepścił potok,
jak ja w twoich oczach.”

Tadeusz Bocheński

jest w twojej krwi miękkość z dna wystygłej rzeki
usłyszane gdzieś miejsca tak obce od wczoraj
że sen o palcach w rosie zdobywa powieki
i spod rzesz zaprzepaszcza mnie w rozpląnny chorał

przez mgłę cię stąd przechylam odbitą w jeziorze
z wodnych znaków na usta zmyślone po ciemku
jakby w bliznę po kropli ktoś modlitwę złożył
bo znów nie dostrzegł ciebie tak będącej – w ręku

więc grzęznę w przez przypadek napotkany potok
w oku kręci się prawda i tnie krew przez środek
byle z twoich zakątków móc trafić na złoto
w wybującej z uścisku rozpadlince bioder

/z tomu: Nie polecam nas bogom, Starogard Gdański 2010/

Prawie pastoralka

wg obrazu E. Muncha pt.: „Chore dziecko”

zdrowaś od własnej krwi przelanej w łożu
ostatnią gwiazdą toczę się po niebie
w mróz co na chudym zawiesznie rozdrożu
gdzie lka bezrękie i beznogie źrebie

rodzisz jak rodzić mnie nie nauczono
we mnie psy leśne ujadają czasem
aż zgrzyta śniegu obolałe łono
pokryte śladem i wyciętym lasem

jesteś jak mi się nie potrafi bywać
tylko mnie do snu tej nocy nie kołysz
zdrowaś jedynie kiedy wieczność chciwa
widzi jak leżę spokojne i gołe

/z tomu: Nie polecam nas bogom, Starogard Gdański 2010/

Odkopany w Europie

teraz kiedy patrzycie w moje wapienne oczodoły
z dawno nie spotykanym piaskiem na miejscu abstrakcji
łatwo wam mnie posądzać o najtwardsze zbrodnie
ale zapamiętajcie że sądzicie po części

ani razu nie przekroczyłem opłotków historii
która do nas przyrasta jak lasy do ziemi
i zlepia ze sobą kolejne języki kronik
gorzkim nawozem milczenia

wszyscy jesteśmy jednakowo żyzni
wierzymy małym cudom na słowo zaślepienia
boimy się wulkanów pod którymi rodzimy następne pieluszki
albo ostrzymy noże żeby pokonać inne noże

lepiej popatrzcie na własne ręce
bez odpowiedzi ile ścian przesypało się przez nie

i ile jeszcze ruin podobnych do mnie
minie się z kłamstwem waszej ciekawości
zanim dokonacie odkrycia zupełnej ciszy pod ciemną płytą tlenu
zamiast milczącego śladu dławiącej przestrogi

moja wiedza kończy się w miejscu
gdzie zamiast kropki stawiam znak zapytania

/z tomu: Nie polecam nas bogom, Starogard Gdański 2010/